

КАК ДА СЕ МОЛИМ ПО ВРЕМЕ НА ЛИТУРГИЯ

Често присъстваме само телом на светата Божествена Литургия, а в мислите си сме далеч. За да внимаваме и да не се разсейваме по време на богослужението, трябва да се постараме да се молим.

Когато чуем възгласа на свещеника: „**Благословено Царството**“, всеки от нас да се помоли Господ да го сподоби с Царството небесно. По време на първата ектения, се молим Господ да ни даде Своя мир за днешния ден. Нищо не действа така благотворно на душата, както мирното състояние, което е много досадно за врага на спасението. На него всячески му се иска да го наруши, да изведе човека извън него, да внесе в душата му смут, раздразнение, злоба, досада, ропот. Така, молейки се за постигане на душевно спокойствие, почувствай се като на дъска сред бушуващите вълни, усети своята безпомощност и преси помощ от Господа.

Когато се пеят антифоните (1-ви „Молитвами Богородици“, 2-ри „Спаси ни, Сине Божий“, 3-ти „Блаженствата - Во Царствии Твоем или тропара при големи Господски и Богородични празници“ – бел.прев.) свещенослужителят чете молитви за запазване на Църквата, а ти се моли заедно с него, както и за това, Господ да избави града, в който живееш, от неверие, ереси и разделение.

Преди малкия вход свещеникът чете молитвата: „**Владико, Господи, Боже наш, Който си установил на небесата чиновите и войнствата на ангелите и архангелите в служение на Твоята слава, направи и с тоя наш вход да се извърши и вход на светите Ангели, които заедно с нас служат и славословят Твоята благодат**“. В това време Църквата се изпълва с безчислено множество ангели, а ти се помоли на своя Ангел-пазител, да застане до теб и да се моли с теб: „Свети Ангеле, пазителю мой, помилуй ме и ме посети в този час, и се помоли с мен и за мен!“.

По време на четенето на Апостолското послание и Евангелието, невидимо за нас Ангелите запалват безкрайно множество от свещи. А свещенослужителят чете молитвата: „**Човеколюбиви Владико, нека възсияе в сърцата ни нетленната светлина на Твоето богопознание и отвори очите на разума ни, за да разбираме Твоето учение, което ни благовестиш**“. В това време се моли и на теб Господ да изпрати своята Божествена светлина, която да възсияе в сърцето ти.

Следващата ектения – сугуба (усилена, с тройни „Господи, помилуй“ - бел.прев.) представлява целия земен живот на Господа, когато след Него вървели тълпи от хора с вопъла: „Помилуй нас!“. Така пред очите ти да минат и хананейката, и слепецът, и прокаженият. С цялата си душа, припадайки пред Господа, и ти се почувствай прокажен, бесноват, и сляп. Мислено се хвани за края на дрехата Господня и с наведена глава Го моли за милост. Възгласът след ектенията дава надежда, че Господ ще чуе твоя вопъл по Своята велика милост: „**Защото си милостив и човеколюбец Бог и на Тебе слава отдаваме, на Отца и Сина, и Светия Дух!**“

Херувимската песен изобразява молението на Господа в Гетсиманската градина. Представи си Гетсиманския подвиг на Господ, Неговата до кръвна пот молитва, страданието Му за греховете

на хората. Спомни си, че и ти си един от тях, със своите падения и грехове. Почувствай, че и за теб е страдал Господ в онази нощ. Особено осъзнай напълно своето недостойнство, с което се отплащаш на Господ и Го моли за помилване. Както Господ е послушен на волята на Своя Отец, така и ти връчи себе си на волята Господня и се реши търпеливо да носиш дадения ти кръст.

По време на Великия вход, изобразяващ разпването на Господ, моли Го и теб да помене в Царството небесно. При възгласа „**Мир на всички!**“, символизиращ сливането на Христос в ада за спасение на починалите и намиращите се там до Неговото пришествие, помоли се така: „Влез, Господи, и в ада на моята душа, и ме спаси!“ Когато чуеш възгласа „**Да възлюбим един другото, та в единомислие да изповядаме**“, се помоли Господ да вложи в теб светла любов и да ти даде да обичаш всички, особено тези, които те

обиждат и не те обичат. При възгласа „Да стоим добре, да стоим със страх“, се помоли Господ да вложи в теб страх Божий, та да помниш винаги Неговото присъствие.

Когато чуеш „**Да благодарим на Господа**“ – особено силно благодари! В това време свещенослужителят чете молитва, която спомня всички благодеения на Господ към хората, като благодари за тях и за извършваната Литургия. И всеки е длъжен да благодари, и в частност за всичко, което Господ лично на него му е дал, за милостите, с които го е обсипал.

Когато се пее „**Тебе поем**“, трябва да си спомним нашите грехове, особено тежките, и горещо да просим за тях прощение от Господа.

Ако така, с молитвено внимание и усърдие, стоим по време на светата Божествена Литургия, непременно ще получим мир!!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПОПАДНАХ В АДА И СЕ ВЪРНАХ

ПРЕЖИВЯНО

Свещеник Анатолий Першин, в миналото рок-музикант, разказва след преживяната клинична смърт:

"Бяха ми нанесени 11 прободни рани с нож. С последни сили, целият окървавен едва допълзях до асфалтовия път, откъдето ме прибра колата на Бърза помощ. Преди да изгубя

съзнание, пред погледа ми се мярнаха силуетите на медици, суетящи се около мен.

По време на операцията умрях. Душата ми напусна тялото и се устреми нагоре. Видях отстрани операционната, тялото си и лекарите, които се опитваха да ме върнат към живот. А душата ми – моята същност, с всичките ми мисли, вдигайки се нагоре, напусна пространството през тавана.

Отделяйки се постепенно, видях нашата планета отстрани, а заедно с това и целия си проживян живот. Именно в този момент разбрах, че съм живял абсолютно неправилно и съм се занимавал с ненужни неща. Прииска ми се отново да се върна

на земята, за да оправя всичко, но това беше невъзможно. Нямах тяло. Усещането оставаше същото, всичко разбирах и усещах, но физическото тяло отсъстваше.

По-нататък стана нещо ужасно – попаднах в ада! Явно, поради някаква причина, Господ беше решил да ми го покаже. Това беше едно празно пространство – огромно, със страшно подтискащо усещане за изоставеност и самота, премесено с болка и необясним ужас, пълно с отчаяние. Тогава ми се стори, че пребивавам там цяла вечност.

След време узнах, че едно от значенията на думата „ад“ е „един, сам“, т.е. място, където Господ Го няма!

В един момент се обърнах и неочаквано видях голям сребрист Ангел с меч в ръката. Той се приближи и протегна ръка към мен, буквално желяейки да ме измъкне от това ужасно място. Дойдох на себе си в реанимацията. Бог беше решил да ме върне отново към живот! Най-удивителното е това, че малко преди трагичната ситуация, в която бях смъртно ранен, аз се опитвах твърде уверено да докажа на своя приятел, че Господ не съществува. Вярвах на науката, а не на религията.

Макар Бог да ми беше прасал предупреждения и да се е опитвал да докосне сърцето ми.

Чак, когато се оказах на онзи свят, разбрах, че съм живял неправилно и грешно! Връщайки се оттам, всичко в мен се преобърна и аз станах дълбоко вярващ човек.

След операцията започна сепсис, предстоеше ми продължително лечение. Но никоя физическа болка не можеше да се сравни с болката, която изпитах в ада. Лекувах се няколко години - безрезултатно. С всеки изминал ден ставах все по-зле. Анализите, извършени във Военно-медицинска академия показваха, че с подобна кръв човек не би могъл да оживее.

Мой добър приятел ме посъветва да посетя Антониево-Сийския манастир (основан от св. Антоний в 1520 на р.Сия – бел.прев.) в Архангелска област. Да си призная, не вярвах, че някъде биха могли да ми помогнат. Първото, което направиха в манастира, беше маслосвет. Приютен в една килия, монасите започнаха да се молят усърдно над мен. След известно време и аз сам започнах молитвено да се обръщам към свети Антоний над мощите му. Веднъж, четейки Акатиста към светеца, почувствах как пространството наоколо се изпълни с чудно

благоухание. Загубих съзнание... Идвайки на себе си, усетих, че организмът ми се чувства някак възроден. Оказа се, че в този ден, след няколкостотин години пребиваване в храма, мощите на преподобния за първи път са заблагоухали!

Постепенно започнах да се възстановявам, а заедно с това, започнах с радост да помагам в манастира според силите си. Искаше ми се колкото се може повече да направя за храма и за Господ!

Манастирът беше в плачевно състояние и възстановяването му стана смисъл на моя живот, по-скоро откриването на негово подворие в Санкт Петербург. Разбрах, че това е много по-ценно и смислено от моите рок-концерти и всички зрителски овации!

Така след няколко години в Питер, на проспект Просвещение се появи храмът на Преподобни Антоний Сийски. Моят живот вече беше съвсем друг – бях поел по пътя на правдата, на Православието и действащ настоятел на обителта“.

Превод от руски език: Валя Марчелова

КАК ЩЕ ЗАСТАНА ПРЕД ГОСПОДА

ДАРИЯ ДОНЦОВА

Знаете ли от какво се боя? Че като умра, ще застана пред Господ, а Той ще ме погледне и ще заплаче. И именно ужасът да видя разплакан Господ, Който не може да ме спаси по моя вина-ето, това е най-страшното, което може да бъде. И това сега ме удържа, пази ме от много неща, които навярно бих могла да сторя, ако не се боях от сълзите Господни. Не се боя, че ще ме накаже. Боя се, че ще Го огорча!

Докато сам не получиш шамар, няма да съумееш да проявиш съчувствие към болката на някой пострадал. Рядко човек може да се научи на състрадание, ако няма собствен печален опит.

А и още това лично на мен ми показва колко щастлива съм била до момента, в който не ми беше поставена онкодиагнозата. Боже, как не съм разбирала това преди?

Всяка болест е лакмус! Почти всички биват проверени чрез нея - близки, приятели, колеги. И в един момент става ясно, че човекът, когото си обичал и уважавал, те е изоставил, отишъл си е. А този, с когото едва си се поздравявал на работа, защото не си го понасял и харесвал, е дошъл да те

види, донесъл ти е супа, помогнал ти е финансово или просто те е утешил. Така че болестта е нещо добро! И когато казват, че тя е посещение Божие, това е истина!

А търпението, разбира се, много бих скала да го имам като талант. Но го нямам! Просто се насилвам и в някакъв момент, когато търпението в мен напълно се изчерпи, отивам в банята, затварям се и се разплаквам. Поплача си, поплача си и излизам оттам все едно, че нищо не е било, за да не притесня околните със своето лошо настроение.

Имах такъв случай – дълго време не можех да простя на един човек. Самият той не ми е искал прошка, но за мен беше важно. Беше ми важно аз,

самата, да мога да му простя, разбирате ли! Беше ми много трудно – ходех на изповед, каех се, но не се получаваше.

В края на краищата успях. Знаете ли, мислех си: какво значи да простя? Да пия с него кафе ли? Определено не! Но си представих следното: ето, идва Страшният съд и виждам как върху този човек се изсипват граховете му, излива се и грехът, който той извърши спрямо мен. И в този момент вдигам ръка и казвам: „Господи, прости му! Той не е знаел какво върши“.

Ето това ще бъде истинската прошка! И когато почувствах, че мога да направя това, разбрах, че наистина съм му простила.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПИСМО КЪМ ЗАГРЕБСКИЯ ПИСАТЕЛ ЗА ВОЙНАТА ИЗ КНИГАТА „МИСИОНЕРСКИ ПИСМА“

СВЕТИТЕЛ НИКОЛАЙ СРЪБСКИ

Вие ми се сърдите, че в книгата си „Война и Библия“ пиша, че Господ допуска войните заради човешките грехове, също както глада и епидемиите. Всичко, което съм написал, не е по моя разум, а според Свещеното Писание Божие. Ни един човешки ум не е в състояние да обясни цялата съвкупност от това зло и мъка, наречена с тази една дума – война, както и моят разум не може да обясни това, но го обяснява и осветява като ясно слънце Свещеното Божие Писание. С устата на пророк Натан, Господ говори на цар Давид: „А кога се навършат твоите дни, и ти починеш при отците си, аз ще въздигна след тебе твоето семе, което ще произлезе от твоите чресла, и ще закрепя царството му. Той ще съгради дом на името Ми, и аз ще утвърдя престола на царството му до века. аз ще му бъда баща, и той ще Ми бъде син; и ако съгреши, ще го накажа с тояга на мъже и с удари на синове човешки“ (2 Цар. 7: 12-14). А какво означават ударите на синовете човешки, ако не война? И словото Божие се изпълни. Синът Давидов Соломон и синът Соломонов – Ровоам извършиха зло пред лицето Божие и „на петата година от Ровоамовото царуване египетският цар

Сукаким излезе против Иерусалим и взе съкровищата на дома Господен и съкровищата на царския дом (и златните щитове, които Давид бе взел от рабите на сувския цар Адраазара и бе внесъл в Иерусалим). Всичко взе...“ (3 Цар. 14: 25–26).

Вие питате, как може Господ да допуска такава нещастие на хората, къде е Неговото благо учение? Ако то бе изобразено в сърцата човешки, хората щяха да живеят в мир. Укрепете съвестта си и съкратете военните разходи. Старайте се, като членове на Църквата, да очиствате света от неправди и беззакония, и заплахата от война ще се разсее като мъгла. Защото, колкото е безсмислено да се призовават жителите на град, в който вилнее чума: „Станете здрави!“, толкова е безсмислено да се крещи: „Мир! Мир!“, когато се живее в греховна нечистота и безнравственост. Здравето само ще дойде в града, когато той бъде очистен от чумата на безверието и греха. В противен случай, на нашите викове: „Мир! Мир!“, ще се отзове не мирът, а войната.

Превод от руски език: Валя Марчелова